

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: J. Š., zastoupeného Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem se sídlem Bolzanova 461/5, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2019, č. j. 060115/2019/KUSK/HRO, sp. zn. 119695/2016/KUSK/18, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze, ze dne 24. 6. 2020, č. j. 44 A 49/2019-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Městský úřad Rakovník („správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 27. 7. 2016, č. j. MURA/39937/2016, sp. zn. OD01/66151/2015/DS, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 12. 2015.

[2] Žalobce skutkovou podstatu přestupku naplnil porušením § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu z nedbalosti tím, že dne 1. 12. 2015 v 12:50 hodin v obci Rakovník řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Mercedes Benz, registrační značky X, v době, kdy byl ještě pod vlivem návykové látky, neboť ve vzorku jeho krevního séra

byla prokázána přítomnost tetrahydrocannabinolu v koncentraci 3,2 ng/ml a přítomnost jeho metabolitu, kterým je carboxy – tetrahydrocannabinol. Za spáchaný přestupek správní orgán prvního stupně žalobci uložil pokutu ve výši 3.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu osmi měsíců počínaje dnem 1. 12. 2015, kdy byl žalobci zadržen řidičský průkaz. Správní orgán prvního stupně rovněž žalobci uložil povinnost nahradit navýšené náklady přestupkového řízení paušální částkou ve výši 2.500 Kč, neboť v řízení byl ustanoven znalec.

[3] Projednávanou věcí se správní soudy zabývají opětovně. Rozhodnutí ze dne 15. 8. 2016, č. j. 119695/2016/KUSK-DOP/HRO, sp. zn. 119695/2016/KUSK/2, kterým žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 8. 2017, č. j. 51 A 35/2016-25, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem zrušení byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v tom, že se žalovaný nevypořádal s námitkou neposkytnutí kopie Standardního operačního postupu č. KZ 03 ST1711 UL SOUDL *Stanovení 9-THC a carboxy-9-THC ve vzorcích biologického materiálu metodou GC-MS* („Standardní operační postup“), který žalobce požadoval. Současně krajský soud přisvědčil námitce žalobce, že má právo Standardní operační postup znát. Kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 28. 11. 2018, č. j. 5 As 304/2017-26.

[4] Žalovaný tedy pokračoval v řízení. Usnesením ze dne 16. 1. 2019 si od Krajské zdravotní, a. s., vyžádal Standardní operační postup. Žalovaný dále oslovil dopravní inspektorát Policie ČR, který sepisoval úřední záznam o přestupkovém jednání žalobce, s dotazem týkajícím se nakládání s odebranými vzorky biologického materiálu v obdobných případech od odebrání krve do jejich předání k poštovní či jiné přepravě do laboratoře. O sdělení Policie ČR ze dne 30. 1. 2019 i Standardním operačním postupem žalovaný vyrozuměl žalobce a současně mu stanovil lhůtu 10 pracovních dnů k vyjádření. Podstatou vyjádření žalobce byl jednak poukaz na příliš krátkou lhůtu vzhledem k potřebě zadat oponentský (revizní) znalecký posudek a jednak rozpor mezi tvrzením znalce a Policie ČR ohledně pečetení zkumavek se vzorky krve.

[5] O odvolání žalobce poté žalovaný rozhodl v záhlaví označeným rozhodnutím, kterým žalobcovo odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Námitku nedostatečného časového prostoru k objednání revizního znaleckého posudku žalovaný neshledal důvodnou, neboť tento svůj záměr žalobce avizoval již dne 20. 1. 2016, avšak do dne vydání rozhodnutí tak neučinil. Žalovaný rovněž neměl pochybnosti ani o profesionálním a zákonném postupu příslušníků Policie ČR při zákroku v rozhodované věci, ani zdravotnického personálu Masarykovy nemocnice v Ústí nad Labem.

II. Posouzení věci krajským soudem

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[7] Nepřisvědčil námitce, že žalobci nebylo umožněno brojit proti závěrům znaleckého posudku, resp. závěrům správních orgánů, které z něj vycházely. Pokud žalobce své tvrzení o tom, že Standardní operační postup potřebuje k zadání oponentního znaleckého

posudku, mínil vážně, měl dostatek času (nejméně od 5. 3. 2019, kdy byl s obsahem Standardního operačního postupu seznámen) znalecký posudek objednat a tuto skutečnost žalovanému avizovat. Z vyjádření žalobce před vydáním rozhodnutí však plyne, že žalobce patrně vůbec nezamýšlel oponentní znalecký posudek objednat.

[8] Žalobce dále namítal nedostatečné zabezpečení zkumavek se vzorky jeho krve a nemožnost vyloučit neoprávněnou manipulaci s nimi. Krajský soud uvedl, že právní povinnost pečetení vzorků krve před tím, než jsou odeslány na laboratorní vyšetření, z žádného právního předpisu nevyplývá. Takovou povinnost nelze dovodit ani z metodického pokynu Ministerstva zdravotnictví. V posuzované věci žádné pochybnosti o porušení povinností ze strany zasahujících policistů nevyvstaly, ani nedošlo k žádným neobvyklým událostem či postupům, na jejichž základě by bylo možné mít důvodné pochybnosti, že s krví žalobce bylo nepřipustně manipulováno.

III. Obsah kasační stížnosti

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), a domáhá se jeho zrušení.

[10] Stěžovatel namítá, že žalovaný postupoval šikanózně a neposkytl mu dostatečný časový prostor pro předložení oponentního znaleckého posudku ohledně dodržení standardních operačních postupů. Stěžovatel netvrdí, že tyto postupy dodrženy nebyly, pouze požaduje, aby to mohl nechat nezávisle ověřit. Žalovaný sice poskytl stěžovateli kopii Standardního operačního postupu, avšak ke zpracování oponentního znaleckého posudku stanovil lhůtu 10 pracovních dnů. Když byl stěžovatelem upozorněn, že taková lhůta je nedostatečná, svůj požadavek modifikoval a uvedl, že pokud stěžovatel žalovanému prokazatelně doloží, že ve stanovené lhůtě 10 pracovních dnů vypracování znaleckého posudku objednal, lhůtu mu přiměřeně prodlouží. Jestliže stěžovateli byla stanovena lhůta, kterou nemohl splnit, neměl důvod v této nedostatečné lhůtě znalecký posudek ani objednat a výzvě žalovaného, aby doložil učiněnou objednávku, tak stěžovatel logicky nemohl vyhovět. Nadto by šlo o plýtvání prostředky, neboť posudek se mohl záhy ukázat nadbytečným, pokud by žalovaný vyhověl tomu, čeho se žalobce domáhal, a řízení o přestupku zastavil. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že stěžovatel patrně vůbec nezamýšlel oponentní znalecký posudek objednat. Tento závěr nemá podklad ve spisu a svědčí o tom, že se krajský soud neseznámil s průběhem procesní korespondence.

[11] Sdělení Policie ČR ze dne 30. 1. 2019 týkající se postupu při manipulaci s krevními vzorky vneslo do věci další, dosud neznámý skutkový materiál, s nímž se žalovaný řádně nevypořádal. Vzorky prokazatelně nebyly zajištěny (zapečetěny) v souladu s pokyny přímého nadřízeného policistů. Je na místě nastolit otázku, zda i za těchto okolností je odůvodněna plná důvěra v osobní integritu policistů, tedy přesvědčení o tom, že se vzorky stěžovatelovy krve nijak nemanipulovali, nevyměnili ji ani do ní nic nepřidali, přestože k tomu měli dostatek příležitostí a riziko odhalení bylo s ohledem na absenci pečeti marginální. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že v posuzované věci žádné pochybnosti o porušení povinností ze strany zasahujících policistů nevyvstaly. Již samotný

fakt, že laboratoři byly dodány nezapečetěné zkumavky, zpochybňuje postup policie a vnáší do této otázky prvek nejistoty v takovém stupni, že je třeba aplikovat zásadu *in dubio pro reo* a rozhodnout o zastavení řízení, protože spáchání přestupku nebylo stěžovateli prokázáno. Argumentuje-li krajský soud § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle něhož postačí, aby v řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pak v řízení přestupkovém je toto pravidlo modifikováno shora zmíněnou zásadou.

IV. Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný ke kasační argumentaci stěžovatele uvedl, že jde o stále dokola opakované, neprokázané tvrzení. Stěžovatel měl možnost zadat znalecký posudek, avšak neučinil tak. K tvrzení o nedodržení předepsaného postupu vedou stěžovatele pouze teoretické úvahy.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou, zastoupenou advokátem,

a přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost **není důvodná**.

a) K námitce nedostatečné lhůty pro objednání znaleckého posudku

[15] Stěžovatel předně nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že měl dostatečný časový prostor pro předložení oponentního znaleckého posudku ohledně dodržení standardních operačních postupů. Namítá, že tento závěr neodpovídá obsahu spisu a procesní korespondenci mezi účastníky řízení.

[16] Nejvyšší správní soud ve správním spise ověřil, že přípisem ze dne 4. 3. 2019 žalovaný stěžovatele informoval o doplnění spisové dokumentace, zejména o Standardní operační postup, který stěžovatel v předchozím řízení požadoval. Žalovaný stěžovateli Standardní operační postup spolu s dalšími písemnostmi rovněž zaslal a současně mu stanovil lhůtu k vyjádření do 10 pracovních dnů ode dne doručení této výzvy. Výzva byla spolu s dalšími písemnostmi zmocněnci stěžovatele T. P. doručena do datové schránky dne 5. 3. 2019 (žalovaný výzvu zaslal rovněž advokátovi, který stěžovatele zastupoval v předchozím soudním řízení, jakož i samotnému stěžovateli). Nejvyšší správní soud tedy souhlasí se závěrem krajského soudu, že nejméně od 5. 3. 2019, kdy byl stěžovatel prostřednictvím svého zmocněnce se Standardním operačním postupem seznámen, mohl (pokud chtěl) znalecký posudek objednat a tuto skutečnost žalovanému avizovat.

[17] Ze správního spisu ohledně korespondence mezi stěžovatelem a žalovaným dále vyplývají následující skutečnosti. Na výzvu žalovaného reagoval stěžovatel podáním ze dne 5. 3. 2019, v němž mj. nesouhlasil se lhůtou 10 pracovních dnů, neboť během této doby nelze objednání a zpracování oponentského znaleckého posudku zvládnout. Stěžovatel dále uvedl, že již s ohledem na obsah sdělení Policie ČR a tvrzení původního znalce Ing. Josefa Holoubka o tom, že pečetení vzorků žádný právní předpis nenařizuje, je na místě řízení o přestupku zastavit, neboť manipulace s krví stěžovatele neprobíhala tak, jak policie tvrdí, a kdokoli, kdo s nezapečetěnými zkumavkami přišel do styku, mohl krev vyměnit nebo do ní cokoli dalšího přidat. Na toto podání stěžovatele reagoval žalovaný přípisem ze dne 2. 4. 2019, v němž stěžovateli sdělil, že pokud prokazatelně doloží, že ve stanovené lhůtě 10 pracovních dnů objednal vypracování oponentského posudku, lhůtu mu přiměřeně prodlouží. K doložení objednání znaleckého posudku žalovaný vyzval stěžovatele obratem, nejpozději však do 3 pracovních dnů.

[18] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že stěžovatel měl od výzvy žalovaného doručené zmocněnci stěžovatele dne 5. 3. 2019 přinejmenším 10 pracovních dnů (tj. do 19. 3. 2019), ve kterých mohl vypracování oponentského (revizního) znaleckého posudku objednat, avšak neučinil tak, a to ani po uplynutí této procesní lhůty stanovené žalovaným. Stěžovatel namísto toho adresoval žalovanému podání ze dne 3. 4. 2019, v němž poukázal na to, že mu byla stanovena lhůta, která k objednání a zpracování znaleckého posudku evidentně nepostačovala. Tvrdil, že bylo procesně neekonomické jej objednávat, zejména pak s přihlédnutím k faktu, že podle toho, co nově vyšlo najevo, lze mít důvodné

pochybnosti o shodě vzorku krve předloženého k analýze s tím, který byl odebrán stěžovateli, a je proto na místě řízení o přestupku již z tohoto důvodu zastavit.

[19] Nejvyšší správní soud shrnuje, že stěžovatel si v kasační stížnosti sám do značné míry protirečí. Na jedné straně tvrdí, že chtěl vypracování znaleckého posudku objednat, ale neměl k tomu v důsledku postupu žalovaného dostatečný časový prostor; na straně druhé argumentuje, že by objednání znaleckého posudku bylo plýtváním prostředky, neboť posudek se mohl záhy ukázat nadbytečným, pokud by žalovaný vyhověl tomu, čeho se stěžovatel domáhal, a řízení o přestupku zastavil. Bylo přitom čistě volbou procesní strategie stěžovatele, že se spoléhal na to, že i bez objednání oponentského znaleckého posudku žalovaný v dalším řízení dospěje ke stejnému právnímu závěru jako stěžovatel, tj. řízení o přestupku zastaví. Stěžovateli nic nebránilo minimálně od 5. 3. 2019, kdy se seznámil s obsahem Standardního operačního postupu, oponentský znalecký posudek objednat a tuto skutečnost žalovanému oznámit. Pokud tak neučinil, stěží může volbu této své procesní strategie přičítat postupu žalovaného.

b) K námitce možné manipulace se vzorkem krve

[20] Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že v posuzované věci žádné pochybnosti o porušení povinností ze strany zasahujících policistů nevystaly. Již samotný fakt, že laboratoři byly dodány nezapečetěné zkumavky, podle něj zpochybňuje postup policie a vnáší do této otázky prvek nejistoty v takovém stupni, že je třeba aplikovat zásadu *in dubio pro reo* a rozhodnout o zastavení řízení, protože spáchání přestupku mu nebylo prokázáno.

[21] V podmínkách projednávané věci (stěžovatel vyšetření absolvoval dne 1. 12. 2015) se na vyšetření přítomnosti alkoholu nebo jiné návykové látky vztahuje § 16 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, jenž byl v platnosti a účinnosti do 30. 5. 2017. Aktuálně postup při vyšetření přítomnosti alkoholu a jiných návykových upravuje hlava pátá (§ 19 a násl.) zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, který nabyl účinnosti dne 31. 5. 2017.

[22] Z právní úpravy v § 16 zákona č. 379/2005 Sb. vyplývá, že osoba, která vykonává činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek, nesmí požívat alkoholické nápoje nebo užívat jiné návykové látky při výkonu této činnosti nebo před jejím vykonáváním (§ 16 odst. 1). Orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah jiné návykové látky než alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává tyto činnosti pod vlivem jiné návykové látky, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s užitím jiné návykové látky (§ 16 odst. 3). Vyzvat takovou osobu ke splnění povinnosti podrobit se vyšetření je oprávněn (mimo jiné) příslušník Policie České republiky (§ 16 odst. 4). Orientační vyšetření provádí (mimo jiné) útvar Policie České republiky. *Odborné lékařské vyšetření provádí poskytovatel zdravotních služeb k tomu odborně a provozně způsobilý.* Odmítne-li osoba vyšetření, hledí se na ni, jako by byla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky (§ 16 odst. 5). *Poskytovatel zdravotních služeb k tomu odborně a provozně způsobilý je povinen poskytnout subjektům uvedeným v*

odstavci 4 potřebnou pomoc provedením odběru biologického materiálu (§ 16 odst. 6). Poskytovatel zdravotních služeb je povinen sdělit výsledky vyšetření subjektům uvedeným v odstavci 4 na základě jejich žádosti (§ 16 odst. 7). Za dopravu osob do zdravotnického zařízení odpovídá osoba, která k vyšetření podle odstavce 4 vyzvala (§ 16 odst. 9).

[23] Z citovaných ustanovení týkajících se vyšetření přítomnosti alkoholu nebo jiné návykové látky vyplývá, že § 16 zákona č. 379/2005 Sb. konkrétní postup při odběru vzorku a přípustné manipulace s ním neupravuje (stávající právní úprava v zákoně č. 65/2017 Sb. tuto otázku rovněž neřeší). Zmínit lze toliko *Metodický pokyn pro postup při vyšetřování specifikovaných návykových látek v krvi a/nebo v moči*, který vydalo Ministerstvo zdravotnictví (viz Věstník Ministerstva zdravotnictví č. 9/2012) za účelem zajištění správnosti a jednotného postupu při průkazu a stanovení specifikovaných návykových látek jiných než alkohol v krvi a/nebo v moči a zajištění správné interpretace nálezů. V části B (*Toxikologické vyšetření NL pro účely zdravotnické i právní*) bodu 1 písm. b) tohoto pokynu pro provedení vlastního odběru krve mimo jiné platí, že vzorek se pro tyto účely odebírá do 2 suchých a čistých zkumavek, přičemž „[p]lné zkumavky se spolehlivě uzavřou a označí jménem osoby, datem narození a časovým údajem o odběru krve.“ Lze tedy souhlasit se závěrem krajského soudu i žalovaného, že s „pečetěním“ zkumavek s odebranou krví předepsaný postup výslovně nepočítá, a postačuje, že zkumavky jsou spolehlivě uzavřeny. Pečetěním přitom Nejvyšší správní soud (stejně jako krajský soud) rozumí zajištění uzavěru určité věci k tomu povolanou osobou tak, aby při následném otevření došlo k viditelnému poškození materiálu použitého k zajištění se současnou nemožností jej autenticky obnovit a aby případné neoprávněné otevření bylo seznatelné.

[24] V obecné rovině lze přisvědčit stěžovateli, že s biologickými vzorky, které se předávají laboratoři, musí být nakládáno tak, aby se pochybnosti o nedovolené manipulaci se vzorky vyloučily. Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvádí, že „pečetění vzorků by proto mělo být pravidlem, nikoli možností ponechanou diskreci“ příslušných osob. Jak však již předeslal Nejvyšší správní soud shora, právní povinnost pečetění vzorků krve před tím, než jsou odeslány na laboratorní vyšetření, z žádného právního předpisu nevyplývá. Takovou povinnost nelze dovodit ani ze shora citovaného metodického pokynu Ministerstva zdravotnictví. Nejvyšší správní soud souhlasí rovněž se závěrem krajského soudu, že v projednávané věci žádné pochybnosti o porušení povinností ze strany zasahujících policistů nevyvstaly, ani nedošlo k žádným neobvyklým událostem či postupům, na jejichž základě by bylo možné mít důvodné pochybnosti, že s krví stěžovatele bylo nepřipustně manipulováno.

[25] Cestu vzorků krve stěžovatele výstižně zrekapituloval ve svém rozsudku již krajský soud. Odběr vzorku krve stěžovatele byl proveden dne 1. 12. 2015 v 10:10 hodin v nemocnici v Rakovníku, následně byl předán zasahujícím příslušníkům Policie ČR, kteří jej odeslali do toxikologické laboratoře. Pochybnosti vznesené stěžovatelem se vztahují výhradně k časovému úseku od okamžiku převzetí vzorků příslušníky Policie ČR do okamžiku jejich odevzdání k poštovní přepravě. Ze znaleckého posudku vyplývá, že vzorek krve stěžovatele byl znalci předložen k analýze v dobrém stavu a jeho vyšetřením pomocí specifických toxikologických metod byla ve vzorku krevního séra prokázána přítomnost tetrahydrocannabinolu v koncentraci 3,2 ng/ml a přítomnost jeho metabolitu, kterým je carboxy – tetrahydrocannabinol. Z dodatku ke znaleckému posudku dále

vyplývá, že vzorek krve stěžovatele byl dodán v neporušeném obalu, byl řádně označen a při dodání nebylo shledáno žádných závad. Obě zkumavky, které byly doručeny do toxikologické laboratoře, byly opatřeny etiketou se jménem a datem narození stěžovatele a datem a časem odběru shodujícími se se dnem a hodinou odběru krve stěžovateli podle úředního záznamu Policie ČR. Ze znaleckého posudku je rovněž patrné, že při jakémkoli poškození obalu je laboratoř povinna tuto skutečnost zaznamenat do karty vzorku. Při dodání vzorku tedy nebyly shledány žádné závady a vzorek byl zpracován standardním způsobem.

[26] Stěžovatel pochybnosti o postupu policistů dovozuje ze sdělení Policie ČR ze dne 30. 1. 2019, které Dopravní inspektorát v Rakovníku učinil v návaznosti na výzvu žalovaného. Uvádí se v něm mimo jiné: *„Při lékařském vyšetření jsou vždy přítomni policisté, vyšetřující lékař před zraky policistů provede odběr krve, krev je odebrána do zkumavky určené lékařem, která je rovněž před zraky policistů hermeticky uzavřena a zapečetěna. Toto provádí lékař a ne policisté. Dále je zkumavka lékařem popsána, kde jsou uvedeny nacionále řidiče včetně data a času odběru krve. Následně přebírají zkumavku s krví policisté a je uschována v chladicím zařízení na DI Rakovník a odkud je další pracovní den dále zabalena do obalu určeného pro přepravu biologického materiálu a odeslána k případnému znaleckému zkoumání do Masarykovy nemocnice Ústí nad Labem [...]“. O tomto úkonu je informována obec s rozšířenou působností. Takový je postup při provádění odběru krve – biologického materiálu. V žádném případě není možnost ze strany policistů s odebraným vzorkem krve manipulovat, neboť jak již je shora uvedeno, tento vzorek je řádně zapečetěn a v případě poškození pečete na zkumavce by ze strany toxikologické laboratoře byla vyrozuměna policie, což v tomto případě nebylo.“* (podtržení doplněno soudem).

[27] Nejvyšší správní soud předně souhlasí s krajským soudem, že z citovaného sdělení Policie ČR v žádném případě nelze činit závěry, které z něj vyvozuje stěžovatel, tj. že při manipulaci se vzorky stěžovatelovy krve nebyl dodržen předepsaný postup (podle stěžovatele zkumavky nebyly „zapečetěny“). V projednávané věci zejména nic nenasvědčuje tomu, že by zkumavky nebyly spolehlivě uzavřeny či popsány požadovanými údaji tak, aby je nebylo možno zaměnit s jinými vzorky. Pokud by laboratoř měla jakékoliv pochybnosti o neporušenosti doručených zkumavek obsahujících krev stěžovatele, kontaktovala by odesílající orgán, což se však nestalo. Tato skutečnost vyplývá nejen z citovaného sdělení Policie ČR, ale zejména ze znaleckého posudku.

[28] V projednávané věci navíc nelze odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatel nenamítá, že se vzorky jeho krve skutečně manipulovalo *bylo*. Stěžovatel v kasační stížnosti (stejně jako v žalobě) toliko poukazuje na to, že s nimi manipulovalo *být mohlo* (mohly být vyměněny anebo do nich mohl být přimíchán cizí materiál). Tato obecná tvrzení stěžovatele zůstávají čistě v rovině ničím nepodložené spekulace. Ostatně proti samotným výsledkům laboratorního rozboru, které jsou obsahem znaleckého posudku, stěžovatel rovněž nic nenamítá (v kasační stížnosti pak stěžovatel výslovně uvádí, že netvrdí, že standardní operační postupy dodrženy nebyly, požaduje pouze, aby je mohl prostřednictvím oponentského znaleckého posouzení ještě nezávisle ověřit – v tom ale stěžovateli nic nebránilo). Nejvyšší správní soud tedy ve shodě s krajským soudem uzavírá, že v projednávané věci byl v souladu s § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž *nejdou* důvodné pochybnosti.

VI. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2021

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu